

Det kommunistiska manifestet

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*
<http://runeberg.org/komanifest/0007.html>

För närvarande är manifestet utan tvivel den vidast utbredda, mest internationella produkten i hela den socialistiska litteraturen, det gemensamma programmet för många miljoner arbetare i alla länder från Sibirien till Kalifornien.

Och dock skulle vi, då det utgavs, icke ha kunnat kalla det för ett *socialistiskt* manifest. Med "socialister" menade man 1847 dels anhängare av något bland de utopiska systemen — Owens eller Fouriers, vilka redan krympt ihop till sekter — dels en brokig mängd sociala kvacksalvare, som ville avskaffa de sociala missförhållandena utan att röra vid kapitalet och profiten. Båda slagens "socialister" stodo utanför arbetarrörelsen och vände sig huvudsakligen till de "bildade" klasserna. De arbetare däremot, som insett det otillräckliga i enbart politiska omvälvningar och krävde en omgestaltning av samhället från grunden, kallade sig den tiden *kommunister*. Det var endast en grovhuggen, instinktiv, mången gång något rå kommunism; men den var dock i stånd att frambringa två utopiska systemer, Cabets s. k. "Ikariska" i Frankrike och Weitlings i Tyskland.

"Socialism" betydde sålunda 1847 en bourgeoisrörelse, kommunism en arbetarrörelse. "Socialismen" var, åtminstone på kontinenten, salongsmässig, kommunismen var raka motsatsen. Och då vi redan då alldeles utpräglat voro av den meningen, att "*arbetarnas frigörelse måste vara arbetarklassens eget verk*", så kunde vi icke ett ögonblick tveka om vilketdera namnet vi borde välja. Och icke heller senare har det någonsin fallit oss in att icke vilja stå för det.

"Proletärer i alla länder, förenen Er!" Blott få röster svarade, när vi slungade ut detta fältrop i världen, för nu 42 år sedan, dagarna före den första Pariser-revolution, i vilken proletariatet trädde fram med egna krav. Men den 28 sept. 1864 förenade sig proletärer från de flesta av Vest-Europas länder till *Internationalen*, ärorik i åminnelse.

Denna sammanslutning ägde visserligen blott bestånd i nio år. Men det av densamma grundade eviga förbundet mellan alla länders proletärer, det lever ännu,